

Но . . . радостна вѣсть прогърмѣ по цѣлия този тѣжний край! Селенитѣ въ дѣлнични дни облѣкоха великденски прѣмѣни! Всрѣдъ лѣто по широкитѣ мегдани се затропаха вити гергьовденски хора! Старци въ хладни механи съ свалени калпацци пиеха руйно вино! Три дни на редъ въ рани зори, клепалата биеха, като че Христосъ въскрѣсна!...

Защото настана ново освобождение! . . .

Злодѣецътъ бѣше убитъ! . . .

Цѣлата му чета унищожена! . . .

Великъ съборъ направиха всички сега да рѣшатъ: какво да направятъ трупа на угнетителя!

Едни прѣдлагаха да го изгорятъ, и когато силна буря духне да отдадѣтъ прахътъ ней, за да го разнесе далече . . . Други прѣдлагаха на открито да оставятъ трупа, та вълци и гарвани да го разкъсатъ! . . . Трети — въ Марица да го хвърлятъ, — риби да го изедатъ, или въ морето да го отвлече! Ала на всички се виждаха тѣзи наказания тѣй малки, тѣй нищожни! . . .

И рѣшиха: на върхъ Сакаръ да го закопаятъ, тамъ гдѣто човѣшки кракъ не стѣпя, тамъ гдѣто само вълци виятъ! . . .

Около безкрѣстенъ гробъ, радостно хоро се зави, всички хвърлиха по камѣкъ върху черния купъ прѣстъ и съ тържествуещи викове подъ сладкитѣ звукове на кавали и пищението на гайди си разотидоха по домоветѣ . . .

Самотенъ гробъ въ срѣдъ планината! . . . Самотенъ гробъ далечъ отъ хорскитѣ погледи! . . . Самотенъ гробъ на най-високия връхъ, — близо до небесата . . . Щомъ небето се начумери, първа мъгла върху гроба легне . . . Щомъ небето се разбун-